(3) மதுரையில், சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தின் நீதி ஆயம் ஒன்று அமைத்தல்.

திரு. டி. சந்தோஷம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே,

"மதுரையில், சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தின் நீதி ஆயம் ஒன்று அமைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென அரசுக்கு இந்த அவை பரிந்துரை செய்கிறது"

என்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, I second it.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்:

மதுரையில், சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தின் நீதி ஆயம் ஒன்று அமைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென அரசுக்கு இந்த அவை பரிந்துரை செய்கிறது".

திரு. டி. சந்தோஷம்: துணைத் தலைவரவர்களே, இந்தத் தீர்மானம் குறித்து அதிகமாக விளக்கிப் பேச வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஏனென்றால் நீண்ட நாட்களாகவே இந்தத் தீர்மானத்தில் கண்டுள்ள பொருள்பற்றி, என்னால் மட்டுமல்லாமல் மற்றும் பல உறுப்பினர்களாலும் பல முறை வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. தென் தமிழ் நாட்டுப் பொது மக்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் அனைவரும் பல பெரிய பொறுப்புள்ள ஸ்தாபனங்கள் மூலம் இதைத் தீர்மானமாக நிறைவேற்றி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்யவில்லையேயொழிய, மற்ற முறைகளில் இந்தப் பிரச்சினைபற்றித் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பொறுப்புள்ள பல நிறுவனங்களிலிருந்து இப்படிப்பட்ட முடிவை ஆதரித்திருக்கிறார்கள். நமது தமிழ் மக்களின் பேரன்பையும், ஆதரவையும் பெற்றுள்ள ஆற்றல்மிக்க அமைச்சரவை ஏற்கெனவே இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் மத்திய அரசை அணுகி, அவர்களை இந்தமாதிரி ஒரு ஹைக்கோர்ட் பெஞ்ச்-ஐ மதுரையில் நிறுவ அனுமதி வழங்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது. குறிப்பாக நமது முதலமைச்சர் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் நமது சட்ட அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. மாதவன் அவர்களும் இந்த விஷயத்தில் பெரிதும் அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறார்கள். 'வேஸ்டட் இன்டரஸ்ட்' என்று சொல்லக்கூடிய ஒருசிலர் மாத்திரம் சுயநலத்தின் அடிப்படையில் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களைத் திருத்த நான் முயற்சி செய்யவில்லை. அவர்களைத் திருத்தவும் முடியாது. அவர்களைத் திருத்த அவசியமும் இல்லையென்று நான் நினைக்கிறேன். நான் ஏன் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்

1975 நவம்பர் 6] (திரு. டி. சந்தோஷம்)

என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பொது மக்களின் கருத்துக்களுக்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்து, ஏற்கெனவே அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருக்கும் முயற்சிகள் வெகுசீக்கிரத்தில் வெற்றியடையும் வகையில் அரசாங்கத்தின் கரங்களை வலுப்படுத்த வேண்டுமென்றுதான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். 1973 ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு 30-வது திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 133-வது பிரிவு—உட் பிரிவு 1 (ஏ) & (பி)-ல் ஏற்கெனவே, எந்த ஒரு வழக்கும் 20,000 ரூபாய்க்கு அதிகப்பட்ட மதிப்புள்ளதென்று உயர்நீதி மன்றம் சான்றிதழ் வழங்கினால்தான், சுப்ரீம் கோர்ட் ஏற்றுக்கொண்டு, விசாரிக்கலாம் என்று இருந்தது. ஆனால், பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்த 30-வது திருத்தத்தின் மூலம் அதை மாற்றினார்கள். 20 ஆயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள வழக்குகள் மட்டுமல்லாமல், எவ்வளவு குறைந்த மதிப்புள்ள வழக்குகளாக இருந்தாலும், உயர்நீதி மன்றம் அதிலுள்ள முக்கியமான பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டி யிருக்கிறதென்று சான்றிதழ் வழங்கினால், அந்த வழக்கை சுப்ரீம் கோர்ட் எடுத்து விசாரிக்க வேண்டுமென்று திருத்தம் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் திருத்தத்தின்மேல் பாராளுமன்றத்தில் நடந்த விவாதங்களை நான் படித்தேன். எல்லாக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் அதுபற்றிப் பேசினார்கள். மத்திய சட்ட அமைச்சர் திரு. கோகலே அவர்களும் பேசினார்கள். பேசிய எல்லோரும் ஒரு கருத்தை, ஒருமனதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நாட்டிலுள்ள உயர்மட்ட நீதி மன்றங்களனைத்தும் ஏழை மக்களும் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை அனைவரும் சொன்னார்கள். ஆனால் 30-வது திருத்தம் கொண்டுவந்ததன் மூலம் உயர் மட்ட நீதி மன்றங்கள் ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமென்று நினைப்பது பெரும் தவறாகும். 1,500 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே ஒரு ஏழை போய் தன்னுடைய வழக்கை, ஒரு 5 ஆயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள வழக்கை நடத்துவது எப்படி முடியும்? அதற்காகும் பிரயாணச் செலவும், அங்கு போய் முன்பின் தெரியாத வக்கீல்களை நியமித்து வழக்கை நடத்தினால், 5 ஆயிரம் ரூபாய் வழக்குக்கு மேலும் 5 ஆயிரம் ரூபாய் ஆகும்.

(பிற்பகல் 6.20)

If really justice through the higher courts should be available to the poor litigant, it should be made available to him at his very doors. ஆக, ஏழை மக்களுக்கு நீதிமன்றங்கள் பயன்படவேண்டுமென்றால், அந்த நீதி மன்றங்கள் அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே அமைய வேண்டும். அப்போது

தான் நல்ல முறையில் பயன்பெற முடியும். நமது தமிழகத்தின் தலைமை நீதிபதி ஜஸ்டிஸ் திரு. வீராசாமி அவர்கள் பொறுப்பேற்ற சமயத்திலே இந்தக் கருத்தை ஏற்று வலியுறுத்தினார்கள். "Decentralization of Courts" அதாவது, நீதிமன்றங்கள் பரவலாக அமைககப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். உதாரணமாக, மதுரையிலே நீண்ட நாட்களாக இயங்கி வந்த இராமநாதபுரம் சப்-கோர்ட்டை ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூருக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று ஒரு நடவடிக்கை மேற்கொண்டார்கள். அதே கொள்கையின் அடிப்படையில்தான் நான் இன்று கொண்டுவந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானம் இருக்கிறது. உயர்நீதி மன்றத்தின் ஒரு பிரிவை மதுரையில் வைக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை, "Decentralization of Courts" என்ற அடிப்படையிலேதான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்கக்கூடும். தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதியிலிருந்து 500 மைலுக்கு அப்பால் இருக்கின்ற உயர்நீதி மன்றத்தை இரண்டாக அமைத்து, அதில் ஒரு பிரிவை மதுரையில் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறீர்களே, 1,500 மைலுக்கு அப்பால் உள்ள சுப்ரீம் கோர்ட்டை இம்மாதிரிப் பிரித்து பரவலாக அமைக்கக் கேட்கக்கூடாதா என்ற கேள்வி கேட்கக்கூடும். நான் சொல்வேன், 'நிச்சயமாகப் பிரிக்க வேண்டும்' என்று. இரண்டாக மட்டுமல்ல, அதை நான்காகப் பிரிக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. அப்படிப் பிரிப்பதில் Southern Bench of Supreme Court சென்னையிலோ, பெங்களூரிலோ அமைக்கலாம் Eastern Bench of Supreme Court கல்கத்தாவிலோ, பாட்னாவிலோ அமைக்கலாம்.

Western Bench of Supreme கல்கத்தாவிலோ, பாட்னாவிலோ அமைக்கலாம்.

பம்பாயிலோ, பூனாவிலோ அமைக்கலாம்.

Court Northern Bench of Supreme Court டெல்லியிலேயே இயங்க வேண்டும். ஒரு முக்கியமான வழக்கு என்று சொன்னால். Super Full Bench என்று அமைத்து, பெரிய அளவிலே அந்த விசாரணை நடக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை இருக்க வேண்டும். அப்போது நான்கு டிவிஷன்களிலிருந்தும் நீதிபதிகள் வரவழைக்கப்பட்டு அந்த வழக்கை நடத்தலாம். இது அவசரமாக நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரு கோரிக்கை. நான் அந்தக் கோரிக்கையை இந்தத் தீர்மானத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்கான strategic reasons என்னவென்றால் அதை இத்துடன் இணைத்தால் ஒரு வேளை இந்தத் தீர்மானத்திற்கும் முட்டுக் கட்டை ஏற்படலாம் என்பதுதான். எனவே, சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தை மாத்திரம் இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு பிரிவை மதுரையில் அமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மாத்திரம் தற்போது தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

1975 நவம்பர் 6] (திரு. டி. சந்தோஷம்)

நமது அமைச்சரவை இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்துவதற்கு பல முயற்சிகளை எடுத்து வந்தாலும்கூட, மக்களுடன் தொடர்பில்லாத, மக்களுடைய கஷ்டங்களையும், துன்பங்களையும் உணராத சில அதிகாரிகள் இதற்கு எதிர்ப்புகளைக் கிளப்புகிறார்கள். முதலாவது அவர்கள் கிளப்பும் எதிர்ப்பு,

The High Court loses its integrity and the disintegration that will accompany decentralization will weaken the High Court.

அதாவது, உயர்நீதி மன்றத்தின் ஒற்றுமை குலைந்து அதன் காரணமாக பலவீனம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று கூறுகிறார்கள். இது முற்றிலும் தவறான கருத்து. ஏற்கெனவே பல ஆண்டுக் காலமாக, உத்திரப்பிரதேசத்தில் அலகாபாத் ஹைக்கோர்ட் மற்றும் லக்னோ பெஞ்ச் என்ற இரண்டு பிரிவுகள் இயங்கி வருகின்றன. மத்தியப் பிரதேசத்தில் நாக்பூர் ஹைக்கோர்ட் மற்றும் இந்தூர் பெஞ்ச் என்று இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இந்த இரண்டு மாநிலங்களிலும் அங்குள்ள உயர்நீதி மன்றங்கள் எந்த விதத்திலும் பலவீனம் அடைந்து விட்டதாக யாரும் குறிப்பிடவில்லை. அப்படியிருக்க, நாம் கோரிக்கையை வைக்கும்போது, இங்கே இப்படி எதிர்ப்புக் கிளப்புகின்றார்கள். ஆகவே, அவர்கள் கிளப்பும் இந்த எதிர்ப்பு கற்பனைதான் என்பது புலனாகிறது.

இரண்டாவது, மதுரையில் உயர்நீதி மன்றத்திற்குத் தேவையான தரமான நூல் நிலையம் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஓரளவு உண்மைதான். ஆனால், இந்தக் குறையை வெகு எளிதில் போக்கிவிடலாம். இப்படிப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு மதுரைக்கும் ஹை-கோர்ட் வரப்போகிறது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால், தென் பிராந்தியங்களில் வாழ்கின்ற மக்கள் மற்றும் வழக்கறிஞர்கள் எல்லோரும் மனமுவந்து தாராளமாக நன்கொடை கொடுத்து வெகு சீக்கிரத்தில் ஒரு பெரிய நூல் நிலையத்தை ஏற்படுத்திவிடலாம். ஆகவே, அதை ஒரு பெரிய இடையூறாக நினைக்க வேண்டாம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மற்றொரு எதிர்ப்பு கூறப்படுகிறது. அதாவது, மதுரையில் அனுபவம் உள்ள, திறமை மிக்க வழக்கறிஞர்கள் இல்லை என்பதுதான். இந்தக் கருத்தை நான் வன்மையாக மறுக்க விரும்புகிறேன். நான் என்னுடைய நண்பர்களான சுப்ரீம் கோர்ட் ஜட்ஜ் ஒருவரிடமும், ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியிடமும் ஒரு சமயத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, இந்தக் குற்றச்சாட்டுபற்றி

அவர்களிடம் சொல்லி இது உண்மைதானு என்று கேட்டேன். அவர்கள் இது முற்றிலும் தவறு, "The Bar in Madurai is second to none' என்று சொன்னுர்கள். ஒருவர் சொன்னுர், 'சுப்ரீம் கோர்ட்டில் இருக்கக்கூடிய நீதிபதிக்கு இணையாகக்கூட நான் சொல்வேன்' என்று. "நீங்கள் இவ்வாறு சொன்னீர்கள் என்று வெளியில் நான் சொல்லலாமா" என்று கேட்டேன் "தாராளமாக நீங்கள் சொல்லலாம், நிச்சயமாக நாங்களும் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறோம்" என்று சொன்னுர்கள். ஆகவே, இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளில் எந்தவிதமான உண்மையும் இல்லை. ஒரு வேளை வாதத்திற்கு Assuming without admitting—that it is true, even then அதுபற்றிச் சிந்திக்கத் தேவையில்லை. மதுரையில் வைத்தால், சென்னையில் தொழில் நடத்தும் வழக்குரைஞர்கள் அங்கே வருவார்கள். ஆகவே, இதில் எந்தவிதமான இடையூறும் இருக்காது.

அடுத்தபடியாக, நான் சொல்ல விரும்புவது, இந்தப் பிரச்சினை மக்கள் பிரச்சினை. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட, மக்களுடன் தொடர்புள்ள, மக்களுடைய தேவைகளை உணர்ந்த அமைச்சரவை இதற்கு முடிவெடுக்க வேண்டுமேயொழிய, மக்களுடன் தொடர்பில்லாமல் Ivorz towers, தந்த கோபுரத்திலே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளின் முடிவுக்கு இந்தப் பிரச்சினையை விடக் கூடாது. நம்முடைய அமைச்சரவையும், மத்திய அமைச்சரவையும் சேர்ந்து ஒரு நல்ல முடிவை எடுத்து, வெகு சீக்கிரத்தில் இதை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று கூறி இந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, I rise to support this Resolution moved by my hon. Friend Thiru Santosham not because he is a member of my party and, therefore, I have to support him, but because I am really convinced that the time has come for the Government to take a serious decision on the constitution of a High Court Bench in Madurai. Sir, I think it is almost 110 years since the High Courts were established in the four Metropolitan areas of our country and I remember that only about 10 years ago, the Centenary celebration of the Madras High Court took place. All the arguments that have been put forward by possible vested interests in Madras that the integrity of the High Court would be spoilt if another High Court is established in Madurai and that the calibre of the Bar in Madurai is not up to the standard of Madras Bar, are entirely specious and as my hon. Friend has mentioned, I am sure that the members of the Bar in Madurai

and in the outlying districts are as capable and have as much knowledge of the due processes of law as my Advocate-friends in Madras. Sir, Uttar Pradesh has two High Courts; and Maharashtra has two High Courts. In fact, one of the important points that have been outlined by our Prime Minister in her 20-point economic programme is that legal aid to the poor should be given speedily and at the minimum cost. This, Sir, is possibly one of the resolutions that will fulfil this important point that has been mentioned in the economic programme. I know how expensive litigation is; and for litigants to go all the way from Kanyakumari to have a case decided by the Madras High Court is as cumbersome and expensive, as it is for some of us to go to the Supreme Court when we have to make an appeal to that Court. I know it is very difficult and we have the same problem whenever a Sub-Court has to be established in a district and there will be hundreds of petitions from my friends serving in that place. Sir, they are under the mistaken impression that if another High Court in Madurai is created, their practice will be diminished. Sir, we have promulgated so many enactments within the past 20 years. The speed with which we have introduced legislation is probably 200 times the speed at which legislation was introduced between 1857 and 1947. Even during this session we have passed about 15 enactments to replace Ordinances. So, my learned friends, the advocates need not worry about having sufficient practice. The Indian people have perhaps been unjustly criticised by the Britishers as extremely fond of litigation. We are very fond of going to Courts. Therefore, Sir, even if we had half-a-dozen more High Courts, my advocate-friends will be fully and busily occupied. Perhaps during the Emergency, their practice would have been affected to a certain extent because many of the fundamental rights have been suspended and obviously the Writ jurisdiction has been reduced. Normally speaking, I think we do not have to consider all these arguments at all and they are specious. The paramount consideration should be the convenience of the people who have to go to Court to have certain disputes settled. I think from that aspect, people in outlying districts of Ramanathapuram, Madurai and other southern districts would consider it a boon and I am sure the Hon. the Minister for Law, quite apart from the fact that he himself hails from the southern districts, would realise the great difficulty that was being experienced by the litigants when he himself was practising and I hope that he will be

able to influence—or I should not use the word 'influence'—he will be able to convince both the High Court of Madras, if it requires conviction, and the Government of India, possibly the Supreme Court which has some voice in this and the authorities concerned and see to it that before February—before Pongal of 1976, an announcement is made that another High Court will be constituted in Madurai. The money that is required to equip the library will come from my friends like Thiru Santosham, since there are very many Advocates in Madurai who are willing to collect money and present funds for the formation of a first class library in Madurai. But this is a very small consideration. I do hope that the Hon. the Minister for Law will give a very sympathetic consideration to this resolution and see that it is accepted at an early date. Thank you, Sir.

(பிற்பகல் 6-30)

* திரு. ஆர். சக்தி மோகன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவா வர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். ஏனென்றால் கடந்த 2 ஆண்டுகளாகவே மதுரையில் ஹைக்கோர்ட் பெஞ்ச் ஒன்று வைத்தாக வேண்டும் என்று பல உறுப்பினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். அது அவசியமான பிரச்சினையும்கூட. மதுரையில் ஹைக்கோர்ட் பிரிவு ஒன்று இல்லாததால் உள்ள சிரமங்கள் குறித்தும் விவரமாக உறுப்பினர்கள் விளக்கிச் சொல்லிவிட்டார்கள். அதிலே சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னாலும்கூட, அதை மக்கள் பிரச்சினையாகக் கருதி நிறைவேற்ற வேண்டும். குறிப்பாக சென்னைக்கு அடுத்த தலைநகரம் மதுரைதான். தென்பாண்டி மண்டலத்திலே உள்ள மாமதுரையில், உறுப்பினர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று, சட்டக்கல்லூரி அமைத்துச் சிறப்பித்த நமது அமைச்சரவை, உயர்நீதி மன்றப் பிரிவு ஒன்றையும் நிறுவினால் பெருஞ் சிறப்பாக இருக்கும், சாதாரண மக்களுக்கு, ஏழை எளிய மக்களுக்கு நல்ல பயன் விளைவிக்கும் என்று எல்லோராலும் கருதப்படுகிறது. ஏனென்றால் வழக்குகளை நடத்த, பாமரமக்கள், சென்னைக்கு வர-போக, மதுரை வக்கீல் மூலம், சென்னையில் வக்கீல் அமைக்க வேண்டும். செலவையும், சிரமத்தையும், சமாளிக்க முடியாமல் தவிக்கிறார்கள் கடனாளிகளாகிறார்கள். கட்டாயமாக ஹைக்கோர்ட்டு வரை செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற நிலை நம் நாட்டிலே பழக்கம் ஆகிவிட்டது. கன்னியாகுமரி, மதுரை போன்ற நெடுந்தூர நகர்களிலிருந்து சென்னைக்கு வழக்குக்காக வருவது, வந்து வழக்கு நடத்துவது என்பது பாமர மக்களுக்கு பல வழிகளிலே

1975 நவம்பர் 6] (திரு. ஆர். சக்தி மோகன்)

செலவை அதிகமாக்குகிறது. இந்தச் செலவுகள் வழக்கின் குறிக்கோளையே அழுத்திவிடுகின்றன. வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் திகைத்துத் திண்டாடு கிறார்கள். இது மக்கள் பிரச்சினை. தமிழ் நாட்டின் சிறப்புமிக்க நகரம் மதுரை. அது தலைநகரம் போல் இருக்கின்றது. ஆகவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாமதுரையில் ஒரு ஹைக்கோர்ட்டு பெஞ்ச் ஏற்படுமானால், இந்த அமைச்சரவைக்கும் பெரும் சிறப்பு. இதை அமுல்படுத்தினால், அந்தப் பகுதி மக்களுக்குப் பெரும் பயன் ஏற்படும். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னதுபோல் பொங்கல் வரைகூட போகாமல் டிசம்பருக்குள் 1975 லேயே ஸ்தாபித்தால் பெரும்புகழ் ஏற்படும் என்று வேண்டி இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, இந்தத் தீர்மானம் நல்ல நோக்கத்தோடும், பொது மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இதை நிறைவேற்றுகின்ற அதிகாரம் நம்மிடத்தில் இல்லை என்பதும் இங்கு முன்மொழிந்த அங்கத்தினர் அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்தக் கொள்கை நாட்டு மக்களிடத்திலே பரப்பப் படவேண்டுமென்ற ஒரு நல்ல நோக்கத்தோடு இதைக் கொண்டுவந்திருக் கின்றார்கள். பொதுவாக நீதிமன்றங்களுக்கு வழக்குகளுக்கு என்று செல்கின்ற நிலைமைகள் எல்லாம் தவிர்க்கப்பட்டு நிலைமை மாறவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. ஒரு காலத்திலே மக்கள் நீதி மன்றத்திற்குச் செல்லாத ஒரு சமுதாய அமைப்பு ஏற்பட வேண்டும். அந்த நிலை ஒரு நாட்டில் ஏற்படுமானால், அதுதான் உண்மையான ஜனநாயகம் என்று நான் கருதுகிறேன். அந்த மாதிரி முயற்சிகளை பொறுப்புள்ள அரசு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணமாக இருக்கிறது. ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்ததாலும், அடுத்து இனும் ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டுவந்ததாலும், நீதி மன்றங்களிலே வழக்குகள் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டிருக் கின்றது. இதுபோலவே முன்னேற்றமான பல சட்டங்கள் சட்டமன்றத்திலே கொண்டுவரப்படுகின்றன. மக்கள் பணத்தை விரயமாக்குகின்ற நிலைமைகளை மாற்ற சட்டங்கள் வருகின்றன. வியாபார முறையிலே ஏற்படுகின்ற தொல்லைகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு வழிவகைகள் கண்டு ஒரு புதுமையான முறையினை உருவாக்குகின்ற நிலைமையையும், அரசாங்கமே இதற்கு விதி முறைகளை உருவாக்குகின்ற நிலைமையையும், கடன் வாங்குகின்ற முறைகளை மாற்றுகின்ற நிலைமையையும், தனியாரிடத்திலே கடன் வாங்குகின்ற நிலையினை மாற்றி அரசாங்கமே இதைக் கொடுக்கின்ற நிலைமையினையும் ஏற்படுத்திக்

கொண்டு வருகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் வளருமானால், நீதிமன்றங்களுக்குச் சென்று வழக்காடும் தொல்லைகள் மக்களுக்கு இல்லாத நிலைமைகள் ஏற்படும். நீதியைப் பெறுவதற்காக ஒவ்வொரு முறையும் பணத்தைச் செலவழித்துக்கொண்டு பல நூறு மைல்கள் பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமென்ற நிலை இன்றைய ஒரு குறையாக அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே ஒரு உயர்நீதி மன்றம் ஒரு இடத்திலே மட்டும் இருப்பதற்குப் பதிலாக இரண்டு இடங்களிலே ஏற்படுத்தலாமா என்ற பிரச்சினையை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். மதுரையிலே ஏற்படுத்தினால், பல மாவட்ட மக்களுக்குப் பயன் அளிக்கும் வகையில் அங்கு ஒரு உயர்நீதி மன்றம் அமைக்க இங்கு ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருப்பது ஒரு வாதத்திற்கு உரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே நோக்கம், எளிதாக நம்முடைய குடி மக்கள் நீதியைப் பெற வேண்டும் என்பதுதான். உயர்நீதி மன்றம் ஏற்படுத்துவதைப் பரிசீலிக்கும் போது, உச்ச நீதிமன்றம், சுப்ரீம் கோர்ட் என்பதுபற்றிய கேள்வியும் எழுப்பப்படுகிறது. அதுவும் நியாயமான கேள்வி. அதைப்பற்றி மத்திய அரசு ஆலோசனை கோரியிருக்கிறார்கள். இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குட்பட்ட வழக்குகள் தான் செல்ல முடியும். ஒரு மாநிலத்திற்குள்ளேயே வரக்கூடிய பிரச்சினையாக இருக்குமானால், அந்த வழக்குகள் உச்ச நீதிமன்றத்திற்குப் போக வேண்டியதில்லை, மாநில உயர்நீதி மன்றத்திலேயே அவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை நாங்கள் சொல்லியிருக்கிறோம். மத்திய அரசு சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள், மாநிலத்திற்கு மாநிலம் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள், அந்த மாநிலத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளில் உள்ள வழக்குகள் இவைகளைத்தான் உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லத்தக்கவைகளாக வைத்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறோம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பற்றிய அல்லது மாநில எல்லைகளுக்குட்பட்ட பிரச்சினைகள்பற்றி வழக்குகள் அல்லாதவற்றை உச்ச நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுபோகவேண்டிய அவசியமில்லை என்ற கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்தக் கருத்தை மாநில அரசு மத்திய அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்திலே உள்ள பொதுவான கருத்து சென்னையிலே உயர்நீதி மன்றம் செயல்படுவதுபோல, மதுரையிலும் செயல்பட வேண்டும் என்பது. இந்தத் தீர்மானம்பற்றிப் பேசும்போது, உறுப்பினர்கள், இந்தத் திட்டத்தை அரசாங்க அதிகாரிகள் எதிர்ப்பதாகச் சுட்டிக் காண்பித்

(பிற்பகல் 6.40)

தார்கள். நிச்சயம் அவர்கள் அரசாங்க அதிகாரிகளைக் குறிப்பிடவில்லை என்பதை நான் விளக்கிக் கூறிக்கொள்கிறேன். அரசாங்க அதிகாரிகள் அவர்கள் சொன்ன மூன்று எதிர்ப்புகளையும் சொல்லவில்லை. அதைச் சொன்னவர்களையும்

1975 நவம்பர் 6] (திரு. செ. மாதவன்)

நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. அவர்கள் சொன்ன 3 எதிர்ப்பை யார் சொல்லியிருந்தாலும், அந்த எதிர்ப்பை இந்த அரசாங்கம் பொருட்படுத்த வில்லை. அவர்கள் சொல்லிய கருத்தை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இது ஒரு நியாயமான கோரிக்கைதான். சென்னையிலே மட்டும் ஒரு உயர்நீதி மன்றம் இருப்பதால், தென் கோடியிலிருந்து பல நூறு மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து வழக்கு தொடர்பாக சென்னைக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. பொதுமக்களுக்கு ஏற்படும் இந்தக் கஷ்டங்களை இந்த அரசு உணர்ந்ததால்தான், இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டுமென்ற ஒரு கருத்து அரசுக்கு இருக்கிறது. மத்திய அரசிடம் இது பற்றி நானும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் நேரில் சென்று விவாதித்தோம். நான் பலமுறை மத்திய சட்ட அமைச்சரிடம் நேரில் சென்று விவாதித்திருக்கிறேன். நாங்கள் எப்படி வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த போதிலும், மத்திய சட்ட அமைச்சர் இதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். மற்ற மாநிலங்களில் இந்த மாதிரி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவரிடம் நான் சுட்டிக்காட்டிச் சொன்ன போதும்கூட, அவர் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார். எல்லா மாநிலங்களிலேயும் ஒரே ஒரு இடத்தில் உயர்நீதி மன்றம் இருப்பதுதான் நல்லது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். புதிதாக இப்படிப் பட்ட ஒரு உயர்நீதி மன்றம் ஒரு மாநிலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக நான் பத்திரிகையில் செய்தி வந்ததைப் படித்து, இதை முன்உதாரணமாக வைத்து, எங்களுக்கும் உயர்நீதி மன்றத்தின் இன்னொரு பகுதியை மதுரையில் அமைக்க அனுமதி வேண்டுமென்று வாதாடினேன். மற்ற மாநிலங்களில் இருப்பதுபோல் எங்களுக்கும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். தொடர்ந்து வாதாடி வருகிறோம். நான் விவாதித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, இன்னொரு மாநிலத்தினுடைய அமைச்சர் ஒருவரும்கூட இருந்தார். அவர் யார் என்று நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்பவில்லை. நான் மத்திய அமைச்சரிடம் வாதாடி யதைப் பார்த்து, இந்தக் கருத்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் நாட்டை ஆதரிப்பதாக அவர் சொன்னார். நான் "நீங்கள் இந்த விஷயத்தில் மட்டும் தமிழ் நாட்டினுடைய கருத்தை ஆதரித்தால் போதாது. எல்லா நியாயமான கோரிக்கைகளிலும் தமிழ் நாட்டின் கருத்தை ஆதரிக்க வேண்டும்" என்று சொன்னேன். நாமும் வற்புறுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். இதை மத்திய அரசு இதுவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதுகுறித்து முடிவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு மத்திய அரசின் கையில்தான் இருக்கிறது. மத்திய அரசு எடுக்கின்ற முடிவுதான் இறுதியான முடிவாக இருக்க முடியும். மத்திய அரசின் அனுமதி கிடைத்த பிறகுதான், மதுரையில் உயர்நீதி மன்றத்தின் ஒரு பகுதியை அமைக்க வேண்டுமா அல்லது எல்லா மாவட்டங்களிலும் "கேம்ப்

கோர்ட்டுகள்" அமைக்க வேண்டுமா என்பது போன்ற பிரச்சினைக்குரிய விஷயங்களைப் பரிசீலித்து முடிவெடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சாதாரண ஏழை எளிய மக்களுடைய வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்காக அவர்கள் பல நூறு மைல்களுக்கு வந்து போகும் நிலையை மாற்றி, ஏழை எளிய சாதாரண மக்களுக்குப் பலனளிக்கும் வகையில் மதுரையில், உயர்நீதி மன்றத்தின் ஒரு பகுதியை (பெஞ்ச்) அமைக்க வேண்டுமென்ற இந்தக் கருத்தை இந்த அரசு ஏற்று, மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்து, தொடர்ந்து இக்கோரிக்கையை வற்புறுத்தியும் வருகின்ற காரணத்தால், இந்தத் தனி உறுப்பினர் தீர்மானத்தை மேற்கொண்டு வற்புறுத்தாமல் இத்துடன் விட்டு விடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் தமது தீர்மானத்தை வற்புறுத்துகிறாரா ?

திரு. டி. சந்தோஷம் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் விரிவான விளக்கத்திற்குப்பின், என்னுடைய தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள் கிறேன்.

தீர்மானம், அவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெறப்பட்டது.

4. தலைமை ஆசிரியர் பதவிகளை அரசிதழ் பதிவு பெற்ற பதவிகளாக ஆக்குதல்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தலைமை ஆசிரியர் பதவி குறித்து தனி உறுப்பினர் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கும் திரு. சங்கரலிங்கம் அவையில் இல்லாததால், தீர்மானம் திரும்பப் பெறப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை பிற்பகல் 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 6.44)

5. அவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. *Statutory Rules and Orders.*

238. Notification issued with G.O. Ms. No. 526, Commercial Taxes and Religious Endowments, dated 31st October 1974 in regard to exemption of sale of machinery, hospital equipments,